

Василь

БУДЕННИЙ

У ПРИТЧАХ СУТЬ
ССТВА МОГО

Чернігів, 2010

ББК 84(4УКР=УКР)-5
Б 90

Буденний В.Й.

Б 90 У притчах суть єства мого. Поезії. – Чернігів,
2010. – 64 с.

ББК 84(4УКР=УКР)-5

ISBN 978-966-7743-77-2

Самобутній ліричний талант відомого українського поета Василя Буденного найбільш глибоко і повно розкривається саме у притчах.

У своєму слові він прагне передати не так зовнішні прикмети і реалії нашого часу, як його глибинний смисл, розкриваючи красу і драматизм нашого з вами буття.

В окремий розділ увійшли притчі від Ісуса Христа покладені на мову поезії.

ISBN 978-966-7743-77-2

© Буденний В.Й., 2010

Світла симфонія
теплого літа -

Ніто!

Виплеск моєї
до світу любові -

Слово!

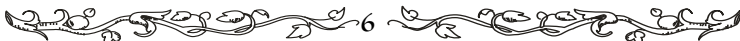

Притча батьківського заповіту

Вмирає тяжко, яко тяжко жив,
Три місяці зове його могила:
Чи смерть втомилась від щоденних жнив,
Чи перед ним вона іще безсила.
Зчорнів на голівешку і зачах,
Це вже не він, це вже його подоба.
Та дух живий.

Біснується хвороба,
Живі клітини палить на очах.
Вже вкотре свій болючий заповіт
Своєму сину втишено клекоче:
– Тобі вже дбати, сину, про наш рід,
Бо я ось-ось стулю назовсім очі.
Не кидай двір і матір бережи,
Зла не твори –

сторицею воздасться,
Знай: сила не у мстивому ножі,
Вмій чесно переборювать напасті...
І ще одне, синочку мій, зятям:
Ніколи не ламай свого слова...
Вмира людина – не вмира життя,
Нового світотворення основа.

Притча від маминого тепла

Від невтішних дум душа на зламі
Тож аби не нидіть на цей світ,
Я хуленько полечу до мами,
Бачу, світло у вікні зорить.

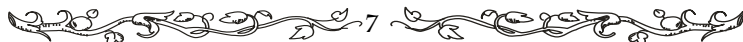
Мама хворі: ліки та молитви,
В пісню туги вилиті жалі,
Скільки літ просіяно на сито:
Борошно – вже хлібом на столі.

Мамо, не лякайтеся, що в заніч,
Я з добром, хоч і з пільми прийшов.
Справи в мене досить непогані,
А з рубця – калини сік – не кров.

Але їх не купиш на макуху,
Бачать все, на те ж то мамин зір,
Все почула материнським слухом
Надумкам моїм наперекір.

Стане знов вигоювать до ранку
Сину рани всім своїм теплом.
Сонцесхід?!

Ні, мама то на ганку
До крайнеба припада чолом.

Дві притчі про волю

– 1 –

Вляглась хурделиця в замети,
Збілів мій погляд від снігів.
До лісу, мов соліст балету,
Лось копитами поле грів.

Таким розміряно-неквапним
І величавим був той біг,
Що навіть небо сиву шапку
Шпурнуло в захваті на сніг.

І сонце, від морозу яре,
Благословившись із-за хмар,
Його підгейкувало марно,
Під ноги кидаючи жар.

Він біг, як бігають на волі –
Без понукань і батогів.
Ніхто його, ніхто й ніколи
Не звабить сіном зі стогів.

Забути,

Забути,

Забути...

І стійло, й невільницький біг...

Сідло, і попону, і путо,

Й важкий із сириці батіг.

Нехай без вівса в раціоні,

Зате ж виціловую луг.

Єдиний жокей і погонич –

Мій власний нескорений дух.

Лечу – куди хочу,

Бо вільний,

І кланяюсь я лиш траві.

Та чую:

Підступна свавільність

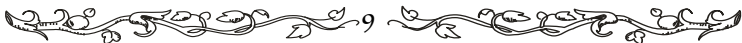
Вже зріє в чийсь голові.

Це ж хочуть мене приручити,

Стриножить в мені мою стать

Й життя обіцяючи сите,

В підкови мій світ закувають.

Притча про щастя

Ловив, ловив й нарешті щось впіймав
Чи у кулак, чи в пригорщі, чи в жменю,
Тож натовп тицька пальцями на мене.
Мовляв, дивіться: він щасливим став.

Аякже, бачся, усього добивсь:
Грошей і слави, та й сім'я нівроку...
Одне на всіх в юрби недремне око,
Що загляда не в себе, а кудись...

Йому видніш, то, певне, я сліпий,
Бо того щастя навіть в снах не бачив,
Звичайно, як рівнять з життям собачим,
Своє життя мо' й краще я зліпив.

Однак хто може в душу зазирнуть
На ту болючу, невігойну рану,
Що дивовижний світ в мені поганить,
Не даючи збагнути щастя суть.

Притча про думки хворобливого мозку

О, скільки їх розумних і дурних
Народжує мій хворобливий мозок,
Збагнути їхню сутність не в спромозі,
Та й вам, напевне, буде зась до них.

Прийшли з нізвідкіля й кудись ідуть,
Вібраціями космос весь тривожать,
Якби ж то тільки праведні та божі,
А то ж бува в них і гріховна суть.

Нелегко бути їхнім пастухом:
Де розумніші, ті чомусь тікають,
А недолугі душу лиш терзають,
Тому й непереливки нам обом.

Схотів щось ними в притчі розказать,
А, бачся, вийшло нивмащо натомість.
Тож правду кажуть, що не всі в нас вдома...
І чи я зможу їх усіх зібрать?!

Притча з божевільні

Розважливих думок пропав і слід,
Прострація від краю і до краю,
Лиш нишком, наче заздрісний сусід,
Тремтячий місяць в шибку заглядає.

Аж чудно яюсь, навіть не молюсь.
(Як легко все ж немислячій билині).
Цвіркун з-під вікон витинає блюз
Мені та ще оцим важезним стінам.

Нарешті сам.

Я так цього чекав –
Упитися саміттям і бездум'ям.
Без люду, телефонного дзвінка,
Побуть французьким королем у Луврі.

Так, збожеволів я від суєти...
Від лютої комедії людської,
От і намислив в дім оцей втекти,
Щоб лиха ще якогось не накоїть.

О божевільні тиха благодать!
Якби ж то тільки не віконні грати!
Бо доведеться й звідси утікати,
Як прийде розум душу катувати...

Притча про штани

Пишались брюки, зазвичай штани,
Що з роду славнозвісних шароварів,
Мовляв, найближчі до пупів вони
Й самі пупами стануть незабаром.

Дають тепло і прикривають гріх,
Тим заслужили, справді, на пошану,
Належачи по праву вже до тих,
Відлитих з бронзи, істуканів знаних.

А пасок з шкіри, знай собі, мовчить,
Ним туго підперезаний господар,
Не послабля сердегу ні на мить,
А навпаки стискає при нагоді.

Бо паском тим оті штани трима,
Щоби вони завчасно не спадали:
Надії ж, бач, на гудзики нема...
Однак вони пишються і далі...

Притча про перегній

Здавалося б, не вартісний нічого
Перегорає в ямі перегній.
На жаль, як люди, він не має змоги
До ями шлях переосмислити свій.

Він не в образі, що така вже доля
Йому до часу у зневазі будь,
Аж доки по весні на спрагле поле
Його, мов пана, возом повезуть.

Лиш там, відчувши всю свою потрібність,
Поновить силу свіжої ріллі:
Та вродить жито, жито ж стане хлібом,
Що зацарює на людським столі,

Щоб стати перегноєм в часі знову
Й, здавалось, знов непотрібом побуть...
Та ж маю сумнів, а чи всі готові
Цієї притчі розтлумачить суть.

Притча про Хаос

Не був би хаос хаосом, не був...,
Аби не переплутав, не забув,
Й замість кози не видоїв блоху,
І не втопив сумління у гріху.

Й не втратив в Раді безпорадній глузд,
В брехні та нечистотах не загруз
Й не втяв «запокійну» по живих,
І сліз людських не перегнав би в сміх.

Всеволодний він, бо в нім нема ладу:
Сліпих, казав, – до раю доведу...
Довів, підвів... – не в цьому, певне, суть,
Бо в хаосі нічого не збагнуть.

Благословенна ж буде та рука,
Що візьме із сириці канчука,
Та хаос той наверне нам на лад,
Аби лиш без повернення назад.

Притча про стоптані чоботи

Коли б у вас душа була жива,
Давно б уже її віддали Богу.
Вас добре знали і стежки, й дороги,
І втоптана нескошена трава.

Юхтові чоботи, з добрячого бика,
Хазяїну добряче послужили.
Тепер і він уже не тої сили,
Хоч ще в руках згинає п'ятака.

Сьогодні, певне, вже в останній раз
Узув на босі ноги ваші мощі,
Пройшовся по двору, а не по площі
(Як кажуть, по нужді – не напоказ).

Ба ні, не викинув, поставив у кутку,
Уже, звичайно, не така вам шана,
Хоч дорогі хазяїну і рвані,
Бо з ним біду місили на віку.

Притча про сльозу

Що то сльоза... Поплакався і годі –
Цим суть сльози зітерта нанівець,
А в ній душі найвища ж нагорода:
Її чуттів і пристрастей вінець.

Вона біду і горе обмиває,
І дух наш очищає, як на те.
Навряд, без неї попадеш до раю:
Є в ній і, справді, щось-таки святе.

У радості великій і в нещасті,
У перемозі й розпачі – вона,
Не дасть людині й людству низько впасти,
Торкнутися самісінького дна...

Тож виміром усіх цивілізацій,
Плоди яких ми споглядаєм скрізь,
Є не прогрес, не війни і не праця,
А океани випланих сліз.

Притча про розумне, що втратило розум

Торкнувся майже маківкою неба,
Але не став небесним ти однак,
То ж чи не рано у піснях хвалебних
В собі шукать божественних ознак.

Хоч ти і гомо сапієнс неначе,
Та розум без любові – то є зло:
Як через тебе вже й травинка плаче –
Нема в тобі її і не було.

Тож маю сумнів, що звучиш ти гордо,
Бо у собі гординю лише мав,
Відтак обличчя поміняв на морду,
Забувши, що ти тут не для забав,

А щоб в труді дарунки Божі множить
На цій, тобою зганьбленій землі,
Ти ж втратив розум без любові, схоже,
І далі йдеш з лукавим на чолі.

Притча про Суще

Поза Часом в Просторі як є
Дні пливуть невинними струмками
І впадають в невідь разом з нами,
Звідки кожен п'є життя своє.
Суцього відвічна коловерть,
Де нема поняття навіть смерті,
Всесвіту Божественна відвертість
Мудрістю наповнена ущерть.
Кожен атом чи нейрон, чи ген
Має власну нішу чи орбіту,
В єдності несуть собою світло,
Щоб ставало видко все, як вдень.
Форм нових шука єдиний зміст,
Що вінча собою Божу славу.
Все в докїллі та й докїлля навіть –
Це з розчини Божої заміс.

Притча-об'явлення Часу

Я дзеркало, що вами зване Часом,
Весь Всесвіт відбивається в мені:
Планети, що народжуються й гаснуть,
Й нейтрони позаземні і земні.

І все оте у Просторі і Русі
Пульсує, творить і вінча Буття.
Ось тільки за людину я боюся,
Що розбива мене без каяття.

Бо не живе в мені, а відживає,
Не творить, а руйнує все довкіль.
І засіває не любов навзаєм,
А ненависть, що викликає біль.

Я ж не іду, тим паче, не лікую,
Не був, не буду, бо я завжди є:
Гармонію божественну вінчую –
Це суть моя, і це єство моє.

Притча-об'явлення Простору

Воістину нема в мені кінця,
Я сутність абсолютного безмежжя,
В яким палають квазари й сонця
І сяйвом світла Космос весь бентежать.

В мені є все: Світи й Антисвіти,
Галактики, комети і планети,
Однак в мені немає пустоти,
Бо кожен атом, що в постійнім леті,

Заповнює й наповнює мене,
Й пронизує з любов'ю Божим духом.
В мені безмежна безліч, як одне,
Горить і не згорає, і не тухне.

Не намагайтесь мене осягнути,
Я ж велич Бога і Його окраса,
Тож лиш Йому відома вища суть
Мого Буття у Русі і у Часі.

Притча-об'явлення Руху

Життя від Бога, створене ж все Ним,
В його любові все перебуває,
І все до Нього лине разом з тим
Любов'ю поділитися навзаєм.

В невиннім русі життєдайних сил:
Реакцій, гравітацій і вібрацій,
І електричних, і магнітних хвиль
Від Альфи до Омеги –
Праця й праця.

Їй завдяки і творяться нові
Більш досконалі, гармонійні форми
І, дякуючи Богові, живі,
В сукупності – єдині й неповторні.

І все те в Русі, все те у мені,
Собою я вінчаю силу Божу,
Та нерозумні пристрасті земні
Більш ніж людей мене уже тривожать.

Притча-застереження людині

Світ зітканий із поетичних рим,
Гармонія довкіл у всім панує:
В росинці Всесвіт сам себе вінчує,
Бо Дух Господній пламенить у нім.
І лиш людина на святій землі,
Мов навіжена у своїй гордині,
І від того з народження вже гине,
Та не зважа на власні вчинки злі.
Планету обпаплюживши свою,
Засмічує уже космічні далі,
Та і цього здається їй замало –
Самого Бога виклика на прю.
Вгамуйсь, людино, ти лиш поріхня,
Оживлена на мить Господнім Духом.
Ні бачить не навчилася, ні слухать
Того, Кому підніжок ця земля.

Притча про загублену совість

Знайдіть мене, візьміть мене, благаю,
Я ж чесна і порядна, бачить Бог,
Ви ж наче люди, а не вовча згряя,
Чого ж мене боятись вам, чого б?!

Не ошукаю, не введу в оману,
Не вкраду, не уб'ю, не обдурю,
Без остраху на захист Правди стану
Й самого біса викличу на прю.

Любов'ю сироту, вдову зігрію,
Окрайчиком останнім поділюсь.
Чого ж обминаєте, мов змії,
Жертовність й безкорисливість мою...

Волала совість, кинута під ноги,
А люд по ній так праведно топтався,
Неначебто із вірою у Бога,
Немов Господь наш і очей не мав...

Притча про правду

Було б доцільно краще промовчати,
Рабом не бути власного сумління
Й, в собі смирення ставлячи печать,
Перед олжею стати на коліна.

Ніхто б і не побачив, як на те,
Того падіння, ницості тієї:
Мовчання ж таки, справді, золоте,
Ним вдало можна й честь собі підклеїть.

А в мене, бач, зірвалось з язика
На короля сказати, що він голий,
Бо то є правда, як полин, гірка,
Через яку собі ж добився болю.

І болю, і зневаги, й гіркоти:
Для нас нема ж солодкого ужинку.
Надумав жити з правдою на ти –
Облиш надію навіть на скоринку.

Притча про напівправду

Напівбрехня – це суть – неправда,
І напівправда – суть – брехня.
Злодюга, що у ближніх краде,
Й напів, що його не спиня.

Напівлюбов – це суть – байдужість,
А напівненависть ще гірш.
Найбільш лякливий – напівмужній,
Напів купляється за гріш.
Напівлюдина – це вже нелюд.
Напівнарод – юрба чи збрід.
Найбільш сумні – напіввеселі,
Напів- це крок ні «до», ні «від».

Й коли зашкутильгав у слові,
Промовивши його напів...
Вважай, що під нічним покровом,
Його, мов злодій, ти убив.

Притча про квіти не з базару

Із небесного огрому
Заіскрило що є сил –
Тож весняний перший промінь
Сніговицю обкосив.

По покосах темно-синіх
Дзюркотливих ручаїв
Пустотливо, білопінно
Березневий день побрів.

До водоймищ лугом, полем
Підіймати берегти.
Тільки ліс ще в білій льолі
Й по байраках ще сніги.

Та вже скоро, незабаром,
Через тиждень а чи два,
Заспіває не базарна –
Квітка проліску жива.

Притча про сіно

Я теж, як люди, пам'яттю живу,
Отими воскресаючими днями,
Коли ще переходило в траву,
Омите, суть, квітневими дощами.

Коли ще мною луг цей пульсував,
Цілований і сонцем, і росою,
Коли було я міліардом трав,
Не знаючи, що прийде хтось з косою...

Подальшу долю жду тепер в стіжку:
Піду ж на корм хазяйської корови,
Віддавши запах лугу молоку,
Із вірою, що відроджуся знову

У посмішці дитини, що росте,
Насмакувавшись молоком, що з мене.
Не буду цим я сіном, та зате
В дитині луг побачу знов зеленим.

Притча про старість, Шаха та Аллаха

– Ви шахраї, облудники, нездари,
Чи серед вас
Хоч справжній лікар є?
Як допустили,
щоб підступна старість
Проникла нишком
у єство моє.
Я відчуваю хворобливий дотик
Її холодних,
обважнілих рук,
Уже немає сил
ані охоти,
Щоб тятиву натягувать на лук.
Байдужим став чомусь до одалісок,
Кров не пульсує в скронях,
мов колись.
Звеліти б всіх вас на гаках підвісить,
Але мені з того яка користь?
Ні чудодійні корені женьшеню,
Ні заклинання іменем богів
Не помогли...
Лишається у жмені
Все менш і менш мені підвладних днів.
І знахарі, і дервіші, й шамани
Побіля трону, згорбившись, мовчать,
Не сміють в очі шахові поглянуть,
Бо перед ним – з них кожен підлий тать.
Тут старість повновладна господиня,
Мавпачиться на троні, як мана.
Тремтять палацу товстолезні стіни,
То шах уже й Аллаха проклина.

Стара притча до нового ладу

Безпутнє розпуття
Під мжичкою й мливом.
Прощальним салютом –
Нескошена нива.

Засіяна дідом,
Збережена батьком
Для ока сусіда,
Що з мертовою хваткою.

Неначе шуліка,
Розправивши крила,
З трибуни кувіка
Про неї щосили.

Мовляв, цю земельку
Ми враз розпаюєм
Івану й Омельку –
Хай хлопці раюють.

Та Йвану й Омельку,
Що в селах лишились,
Піднять щоб земельку –
Ні коштів, ні сили.

Ось тут й допоможе
Їм добрий сусіда:
Отрима з них кожен
Чимало субсидій.

Якраз, щоб хватило
Їм віку дожити.
Сусідова милість
Відома у світі...

Сусіду земелька
Відійде із часом,
А Йвану й Омельку
Як є – в свинопаси.

Притча соняшникового дива

Серед зими на підвіконні,
В старому глинянім горшку,
Зацвів по-сонячному сонях
Малям в зеленім сповитку.

Хоч він і ріс не дуже швидко,
Не в ореолі літніх трав,
(Йому лише мороз на шибці
Братів білявих малював).

Та все-таки зацвів на диво,
Аж освітив сирі кутки.
В його пелюстках мерехтливих –
Ряхтять бабусині роки.

В одвічних клопотах-турботах,
Спочить на старості б, так ні, —
Кому, скажіть, була охота
Вертати взимку теплі дні?

Притча сопілки в переході

Плакала сопілка в переході
Про Марічку, що шукала броду...
Плакала сопілка ще й ридала,
У серцях шукаючи проталин.

Прохожани йшли собі понуро,
Начебто не бачили й не чули
Клопотів своїх бридкі калюжі
Тож до сліз чужих байду... – байдужі.

Розпач перелитий через вінця –
Милостиня жінці чи сопілці...
Струєна, либонь, до очманіння –
Україна – що повія вільна...

Обскубли чужинці, обсмоктали
Та й своїх ще покручів чимало
Вочевидь поскубують зомлілу,
Ох, якби-то тільки ніжне тіло...
Душу ж бо – калинову сопілку.
Скільки вже ж терпіти?..

Скільки...

Скільки ...

Притча біля скрині покійної...

Війнуло затхлістю і цвіллю:

Було б для кого берегти

Оце буденне і недільне

Майно,

взяли б його чорти.

Ось полотна важкі сувої,

А тут в хустині, аж на дні,

Спеленатих іконок двоє –

Ні вам не треба, ні мені.

На дві третини,

леле-леле,

Її "фірмові" рушники

І куці, й довгі – аж під стелю –

На них убила всі роки...

Це ж поховали – і нічого,

Добра жменинку нажила...

Защита відтепер дорога

Нащадкам баби до села.

Притча про самотину

Мотуззям руки вузлуваті...
Сум і безвихідь ув очах...
Людина а чи тїнь то в хаті,
В якій прогнів родинний дах.
В самотині з самітнім богом,
Вже й не говорить, а мовчить:
Дожився, що не носять ноги,
А смерть не йде...
Як далі жить?
Поволі серце кам'яніє:
Вже ж доки йому ясенїть?!
Та раптом скинеться надія,
Мов риба, що попала в сіть:
Мабуть, приїхав син у гості,
Чи, може, внуки, чи дочка?
... Знадвору ж чуть різноголосся...
А то... лиш пес котів ляка...

Притча з ювілею самотності

Незвичайний натюрморт:
Стіл та букет півоній,
В свічках святковий торт
Та в мозолях долоні.
Чекає на гостей
Самітньо жінка сива...
Нікого. А проте
Для неї це й не диво.
Близьких давно нема,
Далекі – не приїдуть.
Куди не кинь – сама,
Щоправда, є сусіди.
Ще віком молоді,
У них свої турботи.
Погостювать забіг
Лише бабусин котик.

Притча про королівську блоху

Хоча і голий він, проте ж король,
Хоча і над блохою, все ж при владі.
В абсурдному театрі грати роль
Йому ніхто не став ще на заваді.

Бо там нема нікого, крім блохи,
Що кожуха свого не трималась
Й тепер на голім тілі за гріхи
Вже не стриба сердешна... –
Дострибалась.

А що король? Він править та й усе,
По-нашому, не править – заправляє:
Замість кози дурну блоху пасе
Та умина за дві щоки окраєць.

Та «чисті» руки тицька напоказ –
Вони ще, бач, блоху не додушили...
На театральній сцені все гаразд,
Ось тільки мерзне неприкрите тіло.

Притча про собачу вірність

Кого-кого та тільки не собак,
Ми можем звинувачувать у зрадах,
То ж чом собакам феміам не кадять,
А понукають ними та ще й як:

Напівголодні, в холоді – дарма,
На ланцюгу та ще й без будки навіть,
Однак обійстя стережуть на славу,
За це господар їх в дворі й трима.

І дозволя плодити цуценят,
Ще й руку дозволя за це лизнути...
Серед собак нема на щастя брутів –
Не навчені підступно убивать.

Собача вірність гідна всіх похвал,
Люблю і я за вірність цю породу.
Чому ж тоді собакам в нагороду
Собача честь, а не людська, на жаль?!

Притча на сміттєзвалищі

Сьогодні це вже звалище, сміття,
Подекуди вже навіть попелище,
Що дотліва чи догнива у тиші
Й поволі переходить в небуття.

І тоскно, і печально – селяві...
Ворони та бомжі лиш тут знаходять
Для себе при нагоді нагороду –
Об'їдки..., капці..., звісно, не нові.

Від іграшок дитячих та пляшок,
Впереміш і їстивне, і одежа
Нікому зазвичай вже не належать,
Лиш навертають до сумних думок.

Мовляв, чого що варте, ось диви
На цей смердючий і бридкий непотріб.
Тут місця досить нашим всім турботам –
Моїм рядкам..., гетьманській булаві –
СЕ ЛЯ ВІ...

Притча про поріг

Господарю обчовганий поріг
Жалівся, нарікаючи на долю,
Чому, мовляв, прикутий я до долу,
Терпіти мушу стусани від ніг.

Чом перше до господи, щоб зайти
Об мене витирають бруд, грязюку,
Докіль терпіти ці пекельні муки
За суттю ж, хто заходить, всі кати.

Господар призадумався на мить
І вимовив такі слова до нього:
– Забув ти, перш ніж стати перед Богом
Нам треба всім тебе переступить.

Замовк поріг, я теж мовчу по тім,
Суть слів тих намагаючись збагнути,
Бо часто-густо мав порогом бути,
Та й зараз, певно, залишаюсь ним.

ІСУС НАВЧАЄ ПРИТЧАМИ НАРОД

Я – пастир добрий

Н.З.

Ів. 10: 1–18

Послухайте про пастуха
Та про овець його слухняних,
До котрих він приходить зрання,
Не маючи в собі гріха.
Не так як злодій через лаз –
Двірми заходить до кошари,
І слухає його отара,
Бо з ним і в неї все гаразд.
Він – добрий пастир, і овець
Своїх він знає поіменно,
Клопочеться про них щоденно,
Так як про власне жниво жнець.
Й хоч учні слухали Христа,
Однак не всі ще розуміли,
Хто добрий пастир той на ділі,
Та посоромились питать.
Ісус, побачивши оте,
До них промовив стиха знову:
– Я – двері – вівцям, що готові
Крізь мене йти в Ім'я святе.
Бо той, хто через Мене йде,
Спасеться й пасовисько знайде,
Бо від Отця Я маю владу,
Як ще ніхто не мав ніде.
Я й Пастир Добрий водночас,
А не якийсь приبلуда – наймит,
Що від вовків тіка негайно,
Овець забувши з жаху враз.
А Я ж їх всіх обороню,
За них життя не пошкодую,
Моє із ними серце всюди –

Даю Любов, бо Сам Люблю.
Мене ще й інші вівці ждуть
І хоч з кошари не цієї,
Та так, як сонцю над землею,
Мені потрібно з ними бути.
І ладен Я Своє життя
За них, як і за вас, покласти,
Рятуючи від всіх напастей –
Моя це воля і Отця.

Притча про сіяча

Н.З. 13: 4–24

Ось і вийшов сівач, щоб посіять зерно,
Час настав – вже весна забуяла,
З добрих рук розлетілось увсебіч воно,
Та на різну місцину попало:
Понад краєм дороги попало одне,
Друге впало на ґрунт кам'янистий,
Третє – в терен, що в полі розрісся,
А ще інше – у добреє лоно земне.
Придорожню зернину поскльовував птах,
Що на камінь – ростки попалились,
В терен – терня його заглушило...
Тим-то й смуток з'явивсь в сіячевих очах,
Та, на щастя, ті зерна, що в добрій землі,
Заврожаїлись, заколосились,
Уродили, ввібралися в силу, –
Хлібом Божим щоб бути на людському столі.
– Притча має розгадку, – Ісус промовля, –
В зернах – Слово про Царство Небесне.
Хтось не вірить, що в Бозі воскреснем,
Значить, добре зерно оте птах поклював...

Ті ж, що з радістю перш сіяча сприйняли,
Та забули нараз Боже Слово,
Злегковажені, наче солома,
(Зерен жаль мені тих, що на камінь лягли).
А між терну посіяне, це ж бо про тих,
Хто і слуха, та клопоти віку, –
Заздрість, жадність, в багатстві утіха –
Заглушають плоди і породжують гріх.
А зерно, що посіяне в добрій землі,
Це ж про тих, що слова розуміють, –
Плід приносять й нові зерна сіють –
Хлібом Божим стають на людському столі.

Притча про милосердного самарянина

Н.З.

Лк. 10:29-37

Він лежав на шляху, він конав,
В ранах весь і без всього, що мав:
Без одежі, грошей і без краму –
Все грабіжники взяли до грама.
Ось повз нього проходить Левіт,
Несучи у руках Заповіт,
І священник проходить байдуже
Так, немов обминає калюжу.
Стогне зраний бідний юдей,
На своїх все чекає людей,
Та ніхто й не питає про рани, –
Аж тут лучивсь якийсь самарянин.
Рани враз обв'язав і вином напоїв,
І його, поміж двох умостивши ослів,
До гостиниці швидко доставив,
Заплатив ще й за лікарські трави.

Хто ж бо ближнім юдею з трьох був,
Хто ж про Заповідь з них не забув?!
Той, хто з серця чинив свою милість, –
Той твій ближній і Богу той милий.

Притча про робітників у винограднику

Н.З. 20:1-16

Ще до світ сонця на зорі
Господар вийшов із господи
До безробітного народу
На працю їх договорить.
До виноградників їх шле,
Умову склавши, щоб не даром,
А день роботи за динарій;
Погодились – старе й мале.
А через три години знов
Він інших шле на тих умовах,
Господар непохитний в слові,
Не ставить інших він умов.
І вже обідньої пори
Всіх, хто не мав іще роботи,
Він залучив, щоб власним потом
Динарій заробить змогли.
Прийшов і розрахунку час:
Динарій кожен з них отримав,
Та ремство чулось поміж тими,
Хто зранку до роботи бравсь.
Мовляв, де ж видано таке,
Ми втричі більше працювали,
А плата порівно в загалі, –
Це дивне рішення якесь.
– О любі друзі, та хіба ж
Порушив в чілось я угоду?

Отримав кожен нагороду
Обіцяну. Правдивий я ж.
Чи можна доброту ділити,
Її усім удосталь стане.
І будуть перші, як останні.
Я ж волен всіх однако грить.

Притча про мудрих і нерозумних дів

Н.З.
Мт. 25 1-13

Коли ж бо прийде Син людський,
Чи довго ще його чекати?
Багато хто хотів би знати –
У день який і в час який.
Та, окрім Нього і Отця,
Ніхто про ті часи не знає,
А хто і як Його чекає,
Розкаже ліпше притча ця.
Про мудрих й нерозумних дів.
Що йшли стрічати молодого, –
Важкою видалась дорога,
І сон здолати їх зумів.
Аж ось опівночі якраз
Дролинула їм добра звістка,
Що молодий не забарився,
А йде у визначений час.
Розумні діви каганці,
Радіючи, враз запалили
(Оливи ще ж раніш купили)
Й назустріч вийшли в хвилі тій.
А нерозумні нум просить
Позичити і їм оливи;

Та ті порадили їм живо
Піти до крамаря й купить.
Ті купувать пішли, аж тут
І молодий прибув у силі,
Забрав готових на весілля,
Сказавши, зайвим з ним не будь.
Тож нерозумні як прийшли
І почали у двері стукать, –
Ніхто не зважив на ті звуки
Й не запросив їх за столи.

Притча про кукіль

Н.З.
Мт. 13 24-30,
36-43

Наш пане, свідки ж ми усі,
Що засівав своє ти поле
Зерном добірним, як ніколи.
Де ж кукіль взявсь на твій засів?
Він добре збіжжя заглуша
Своїм і коренем, і рястом,
Немов диявольське напастя,
Неначе на залізі ржа.
Ми ладні виполоть його,
Ти, власне, тільки накажи нам.
– Ні, не прийшла ще та година,
Чекає часу хай свого.
Хай все проізраста до жнив,
Та перше, ніж пшеницю жати,
Звелю женцям повиривати
Кукіль, що буйно заряснів.
І перед тим як попалить,
Хай у снопки його пов'яжуть,
Пшеницю ж я на вагах зважу

Й до клуні зсиплю в тую ж мить.
Таке всім буде у кінці
Гріховного оцього світу.
Одним у полум'ї горіти,
Щоб не лишилось й корінців.
А праведним в новім житті,
Під новим небом з Богом жити.
І в тім новім прийдешнім світі
Вони засяють в доброті.

Притча про митника і фарисея

Н.З.

Мт. 18:8-14

Два чоловіки – фарисей і митник
Зустрілись в Божім Храмі на молитві.
Ось фарисей, упавши на коліна,
Уголос промовля, щоб чули й стіни:
– Спасибі, Вседержителю, наш Боже,
Що я в Твоїх очах, либонь, пригожий;
Пошусь, даю з прибутку десятину,
Перелюб не чиню, як та скотина.
Я митнику і здирщику не пара, –
Життя своє марную незадаром.
А митник і очей звести боявся
Й до Бога у покуті так озвався:
– Будь милостивий, Боже, я ж бо грішник
І в каятті своєму безутішний.
Він в груди бив себе в молитві щирій
Й більш виправданим був, бо більш довіривсь.
Як фарисей, себе він не підносив
І не дививсь на ближніх зверхньо-косо.
Понижені ж в собі – ті піднесуться:
У притчі за Ісусом – це є сутнім.

Притча про блудного сина

Н.З.

Мт. 15: 11-32

Це ж рідний брат твій – не лайно,
Ти ж порадій за нього, сину.
Він повернувся – не загинув,
Хоч і процвиндив десь майно.
Проте душі не загубив,
Прийшов із каяттям додому,
На блуді, бач, набив оскому,
Нашкодивши лише собі.
Він мертвим був, але ожив,
Він пропадав, але знайшовся,
В собі гординю поборовши,
Порозумнішав, помужнів.
Тому на radoщах таких
Вчинив на честь його гостину,
Простивши всі йому провини,
Так як прощають малюків.
– Але ж бо, – мовив старший син, –
Я слухаюсь тебе у всьому,
Роблю на тебе, а по тому
Чи заслужив я хоч на кпин?!
На честь мою хоч козеня
Було зарізане для друзів?!
Якби чинив ти по заслuzі,
Не був ображеним би я.
– О сину мій, ти ж бо завжди
Зі мною був і все твоє тут.
До тих, хто щирі у покуті,
Назустріч так, як я, іди.

Притча про злочинних виноградарів

Н.З.

Мт. 21: 33-46

Вважали за своє вони
Ці виноградники родючі,
Що їм господар, в далеч йдучи,
Лишив на догляд ще з весни.
Збирають врожай прийшла пора,
Готові для вина чавила,
У сонці сяють грона зрілі,
Аж серце радо завмира.
І шле господар слуг своїх
По частку свого винограду,
Та виноградарі на раді
Рішили повбивати їх.
Побили цих і інших теж,
Що послані були за ними,
Господар гнів свій ледве стримав
І сина шле до них...

Невже ж?!

Невже ж без сорому цей люд
Й посміє спадкоємця вбити?!
Посміли клятві. Батько миттю
Вчинив над ними правий суд:
Злочинців смертю покарав,
Віддавши виноградник іншим.
Наскільки праведним чи грішним
Покаже врожаю пора...

Притча про несправедливого суддю та вдовицю

Н.З.

Лк. 18: 1-8

Молитвою гартується наш дух,
Молитва й Божий наvertsє слух.
В ній наша віра, каяття і сила,
Молитва – наших всіх надій горнило.
Вона від бід рятує і спокус.
У притчі так про це сказав Ісус:
– Неправедний суддя у місті жив,
Ні Бога не боявся, ні мужів.
Творив за гроші все, що заманеться
(Тим, хто при владі, так уже ведеться).
Та лучилось йому – вдова одна
Проханням побивалася щодня
Від злих людей її оборонить...
Судді набридло це в якусь-то мить,
І він сказав, – "Обороню та й годі,
Хоча мені й не буде нагороди".
А наш Господь, Творець наш, наш Отець,
Що лжу й облуду зводить нанівець,
Хіба ж він за суддю того не вищий
І тих, що просять, у біді залишить?!
Кажу по правді – не залишить – ні.
Всіх, що Його прохають день при дні.
Чекайте, і подасть Він оборону,
Хто з вірою чекає – не потоне,
Хто стукає – відчиниться тому,
Хто просить світла – подола пітьму.

Притча про немилосердного боржника

Н.З.

Мт. 18: 23-35

Прийшов ось рахунку час,
Перед царем раби в покуті:
Борги ж нікому не забуті
(Про сплату кожен зна наказ).
– Та винен десять тисяч драхм, –
Цар мовить грізно боржникові, –
Тому-то долю я вготовив
Тобі й таким, як ти, на страх:
Продам тебе й твою сім'ю,
Твій двір і всі твої набутки,
І будеш ти у вічнім смутку,
Пізнаєш владу так мою.
Тоді той раб упав до ніг,
Благаючи його простити
(Щоб мав цареві відслужити
І розплатитись врешті б зміг).
І змилосердився той цар,
Звільнив раба, борги простивши,
Лукавий раб побіг скоріше
Сім'ї сказать про щедрий дар.
Та по дорозі він зустрів
Товариша, який був винен
Йому сто драхм. Він і накинувсь –
Віддай, мовляв, мені борги.
– Чекай, дай час, – просив боржник...
Не зжаливсь – кинув до в'язниці,
Як цар узнав про вчинок нищий
Свого раба, то так прорік:
– Лукавий рабе, я ж колись
Простив і борг твій, і провини
Не як рабові вже, як сину,

А як же з ближнім ти повівсь?!
Отож, як борг не віддаси
Мені в цю мить – катуєсь в неволі...
Така на всіх чекає доля,
Хто ближнього не вмів простить.

Притча про гірчичне зерно

Н.З.
Мр. 4: 30-34

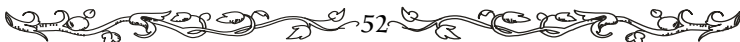
Із чим порівняємо Царство Небесне,
В якому всі праведні в славі воскреснуть?
Воно як найменше гірчичне зерно,

Що кинуте в землю весною давно,
Та з часом – найбільшим зелом розрослося,
В міжвітті якого й птахам місця досить.
Немає там смутку і горя нема,
Там спокій і радість – Любов там сама.

Притча про загублену вівцю й загублену драхму

Н.З.
Лк. 15: 1-10

Від ста одна відбилася вівця
І заблукала десь на манівцях.
Покинув пастир у степу отару,
Шука одну й знаходить незабаром.
І, повернувшись у свої краї,
Рече він друзям, як знайшов її.
І просить їх він розділить з ним радість
Вином із запашного винограду.

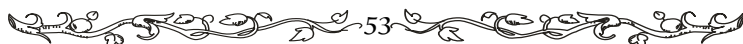
Про жінку мова далі в притчі цій,
Що мала десять драхм в своїй руці.
Одну згубила десь, то світло й світить,
Шука, знаходить й нум до всіх радіти.
Отак радіють й ангели святі
За грішника, що щирий в каятті.
Що десь блукав, та повернувся знову,
До істинної Божої Любові.

Притча про гостей весільних

Н.З.

Мт. 22: 2-14

Покликані, – а не прийшли,
І обгорнула серце туга.
Хіба ж для батька не наруга –
Весільні без гостей столи.
Він сина женить. Гості ж де?
Гордують гості у погорді.
У них свої торги сьогодні,
Ніхто з покликаних не йде.
Прохать він вдруге слуг послав
Й над слугами ті поглумились;
Покривдили, а то й убили,
Мовляв, їх час не для забав.
Цар-батько винищив убивць
Та не загоїлась образа.
Він слугам знову дав накази
Звать всіх, хто б на шляху зустрівсь.
Прийшов і добрий люд, і злий,
Й той, хто не вдяг весільну одіж,
Хоч це, казали у народі,
Було зневагою до всіх.
І батько кинути звелів
Того до чорної темниці,

Туди, де сонцю не світити,
Де плач і скрежет лиш зубів.
Багато кликаних було,
Й хоч вибраних лишилось мало,
Запанувала радість в залі –
Всміхнулось батькове чоло.

Прийтча про таланти

Н.З.

Мт. 25: 14-30

Кому дано, тому іще й додасться,
Як не дано – відніметься й що є.
Переборовши труднощі й напасті,
За працю кожен матиме своє.
В далеку путь збирається господар,
Добро віддаючи своїм рабам...
Давно ж він знає, хто на що з них годен
І хто який в душі з них має храм.
Тому один отримав п'ять талантів,
А другий – два, а третій – лиш один.
Тож перший, щоб йому ще більше мати,
Не гаючись, робив грошообмін:
З п'яти талантів п'ять іще набувши,
А другий з двох набув нових ще два,
А третій, щоб нічого не порушить,
Щоб від думок не пухла голова,
Один талант і той сховав у землю:
Віддам, мовляв, я панові, що взяв,
Не буду піклуватись на даремне,
Бо всяке може трапитись, хто зна?!
Господар повернувся по довгім часі
Та й зажадав відзвіту од рабів.
То ж перший, що з п'яти ще п'ять запасив,

Усі й віддав, й за нього пан зрадів.
І другий замість двох віддав чотири,
Щоб звеселився серцем його пан.
А той, кому один талант довіривсь,
І повернув єдиний той талант.
І знаючи сувору пана вдачу,
До нього він сказав, чом так вчинив,
Мовляв, ти хоч не сів, та одначе
Збираєш урожай у пору жнив.
– Лукавий рабе, нищий і лінивий,
Ти знав, що хоч не сів я, та жну,
Чому ж тоді ти не запасив жниво.
Та ще й не визнаєш свою вину?
Віддам я цей талант отим, що мають,
Тим двом віддам, що вірні і в малім.
Тому і в більшім їм я довіряю –
Буть хазяями на моїй землі.
Раба ж бо непотрібного відкиньте
До темряви, щоб й писнути не смів.
Йому й таким, як він, до віку скніти
Отам, де плач і скрежет лиш зубів.

Притча про слухняного і неслухняного сина

Н.З.

Мт. 21: 28-32

По правді вам кажу, що в Царство Боже,
Зборовши смерть, ступити може кожен,
Хто навіть гріх чинив, але покаювсь, –
Він від Отця уже прощення має,
Бо, визнавши усі свої провини,
Гидоти неподобства вже не чинить.
Однак, хто слуха й розумить не хоче,
В Ріці Життя і рукава не змочить.

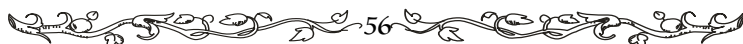
Один ось чоловік своїх синів двох кличе
Й наказує їм, дивлячись у вічі,
Ставать на виноградник до роботи...
Син старший відповів, що він не проти.
Та, від природи будучи ледачим,
На виноградник не пішов одначе.
Молодший же хоч і кричав "Не хочу",
Та все ж пішов і працював до ночі.
Хто ж батькову із них уволив волю?
Звичайно, менший, загули по колу,
І фарисеї, й книжники, й святоші
(Що начебто несуть духовну ношу).
На що Ісус промовив: "Рід лукавий,
Вам суттю б слова володять по праву,
Чому ж тоді через Івана звістку
Відкинули ви, мов дубову тріску?
Та і Мені й тепер не ймете віри,
Лютуєте на голос Мій, як звірі.
А грішники, повіривши душею,
Вже пробудились совістю своєю.
Тож блудодійник й митник, що в покуті,
За віру будуть Богом не забуті.
І в час Господніх задумів і звершень –
Не ви – вони у Нього будуть перші".

Притча про бідного Лазаря

Н.З. Лк.

16: 19-31

Багатий чоловік і бідний Лазар
Жили собі не порізь, та й не разом:
Єдинорідні, із одного міста,
І зліплені, либонь, з одного тіста,
Та перший був і вдягнений і ситий,
А бідний мусив ледве животіти:

Не ховайте світла

Н.З.

Мр. 4:21-25

Хто має вуха, хай же слуха
Про світло, що дола пільму.
Воно сіяє і не тухне,
Тому й вклоняються йому.
Те світло високо підносять,
А не ховають під столом,
І променів від нього досить,
Щоб бачити усе кругом.
Й таких ніде немає сховів,
Яких Всевишній би не знав.
Нема й таємного такого,
Що не виходило б на яв.
Якою мірою, хто міря,
Йому й відміряється тим,
Хто серцем Богові довіривсь,
То й сила Божа буде з ним.

Месія любові й доброти

Свята Євангелія

– Месія чи новий пророк?! –

Гуде чутками Іудея
І книжники, і фарисеї
Вже від Ісуса ні на крок...
Із недовірою однак,
Щоб у чаклунстві звинуватить,
Є ж доказів уже багато,
Що Він на дивину мастак:
З води вчинив міцне вино,
На морі втихомирив бурю,

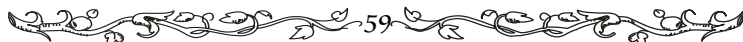
Йшов по воді і не зануривсь...
Від кого ж це Йому дано?!
Розслабленого вздоровив,
Відкрив ураз сліпому очі,
І робить це, коли захоче –
Суботніх не тримає днів.
І демонів злих виганя,
І каже всім, що Він – Син Божий,
А Бога ж зневажають негоже –
У цім Його тяжка вина.
Із мертвих, кажуть, воскресив
Він Лазаря й дочку Яіра.
І декотрі Йому вже вірять...
Щоб Він Ізраїль весь не звів.
В Його учинках і словах
Законам нашим небезпека:
Бо, каже, час той недалеко,
Як храм зведе Він по трьох днях.
Хіба ж не богохульство це,
За лжу ж вкаменувать замало...
А Він творив Добро і далі
В ім'я Отця й разом з Отцем.

Ознаки кінця світу

Н.З.

Мт. 24: 1-44

Із храму Господнього вийшов Ісус
В оточенні учнів, що храм той хвалили.
На що Він прорік, що цю дивну красу
Доценту понищить небачена сила.
А ще перед цим він їх всіх застеріг,
Що скоро вони і Його не побачать,
Й ніхто вже до Нього не знайде доріг,
Аж доки Бог вибраним Сам не означить.

Коли ж Він сидів на Оливній горі,
Наважились учні у Нього спитати,
Як довго чекать отієї пори,
В яку неминуче повинно це статись.
Які ж бо ознаки приходу Його,
Й що статися має в кінці цього віку.
Горів в їх очах із питань тих вогонь,
Тож Він і відкривсь їм в малім і в великім:
Глядіть, щоб не звів із лукавих вас хто,
Бо декотрі з них і в Ім'я Моє прийдуть,
Й Христами назвуться, й зведуть багатьох,
Та в порох впадуть, не полишивши й сліду.
Повстануть і царства й народ на народ,
Місцями і голод і війни настануть,
І мор, й землетруси, й багато негод –
Болючі, однак не смертельні ще рани.
На смерть і на муки за Ймення Моє
Вас будуть в народах тоді видавати.
І в людях любов беззаконня уб'є,
Й фальшивих пророків постане багато.
І ті лиш, що витерплять це до кінця,
Спасенними будуть і будуть радіти.
Й про Царство Небеснеє звістка оця
Між людом поширене буде по світу.
Тоді і настане усьому кінець, –
Почнеться спустошенням Єрусалиму,
Зруйноване все буде там нанівець
І мало вцілілих полишиться дивом.
Хто ж буде у полі, хай в дім не верта,
Тоді із Юдеї тікають хай в гори.
На жаль, неминуча година ота –
Вагітних й малят жде нечуване горе.
Постіть в каятті і моліться, щоб вас
Ні взимку цей день не спіткав, ні в суботу,
Щоб промінь надії у душах не згас,
Бо буде небачена досі скорбота.

Коли б то не вибрані, згинули б всі,
Заради ж бо Них дні ті Бог укоротить.
Христи ж неправдиві прийдуть звідусіль,
І чуда чинитимуть лживі пророки.
Одначе нікому не вірте з отих,
Бо з'явиться в небі знак Сина Людського –
Це час помутніння небесних світил,
Це час, що несе вам скорботи й тривогу.
Тоді заголосять земні племена
Й побачать Його вони в силі і славі
У хмарах небесних – тож будете знать,
Що Він то іде, щоб судить рід лукавий.
Про день той й годину не знає ніхто.
Крім Бога-Отця, що у всьому є сутнім.
Отож, як за Ноевих днів ставсь потоп,
Раптово це станеться й в День той майбутній.
І згідно їх вчинків, а не навмання –
Одні будуть взяті й полишені інші.
Пильнуйте і будьте готові до Дня,
Чекайте на Сина, що дав вам Всевишній.

Зміст

Молитва у притчі.....	5
Притча батьківського заповіту.....	6
Притча від маминого тепла.....	7
Дві притчі про волю.....	8
Притча про щастя.....	10
Притча про думки хворобливого мозку.....	11
Притча з божевільні.....	12
Притча про штани.....	13
Притча про перегній.....	14
Притча про хаос.....	15
Притча про стоптані чоботи.....	16
Притча про сльозу.....	17
Притча про розумне, що втратило розум.....	18
Притча про Суще.....	19
Притча-об'явлення Часу.....	20
Притча-об'явлення Простору.....	21
Притча-об'явлення Руху.....	22
Притча-застереження людині.....	23
Притча про загублену совість.....	24
Притча про правду.....	25
Притча про напівправду.....	26
Притча про квіти не з базару.....	27
Притча про сіно.....	28
Притча про старість, Шаха та Аллаха.....	29
Стара притча до нового ладу.....	30
Притча про таємницю.....	31
Притча соняшникового дива.....	32
Притча сопілки в переході.....	33
Притча біля скрині покійної.....	34
Притча про самотину.....	35
Притча з ювілею самотності.....	35
Притча про королівську блоху.....	36
Притча про собачу вірність.....	37
Притча на сміттєзвалищі.....	38
Притча про поріг.....	39

ІСУС НАВЧАЄ ПРИТЧАМИ НАРОД

Я – пастир добрий	41
Притча про сіяча.....	42
Притча про милосердного самарянина	43
Притча про робітників у винограднику	44
Притча про мудрих і нерозумних дів	45
Притча про кукіль	46
Притча про митника і фарисея.....	47
Притча про блудного сина.....	48
Притча про злочинних виноградарів.....	49
Притча про несправедливого суддю та вдовицю	50
Притча про немилосердного боржника.....	51
Притча про гірчичне зерно	52
Притча про загублену вівцю й загублену драхму	52
Притча про гостей весільних.....	53
Притча про таланти	54
Притча про слухняного і неслухняного сина	55
Притча про бідного Лазаря.....	56
Не ховайте світла.....	58
Месія любові й доброти.....	58
Ознаки кінця світу.....	59

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

БУДЕННИЙ Василь Йосипович

Збірка поезій

Буденний В.Й.

Б 90 У притчах суть єства мого. Поезії. – Чернігів, 2010. – 64 с.

ББК 84(4УКР=УКР)-5

ISBN 978-966-7743-77-2

Редактор **Б. Йосипенко**

Технічний редактор **О. Клімова**

Коректор **М. Ткаченко**

Комп'ютерна верстка
та макетування **О. Клімова**

Рисунки: електронний ресурс: <http://www.mbpictures.ru/catalog/793357463/tmqrvf>
<http://wap.lensart.ru/picture-pid-5855.htm?ps=c>
<http://www.krutomer.ru/jj/KRUTWRY/rec=656852/HREF>
www.zhurnal.ru/.../library/bible/zb/zb244.gif

*Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
серія КВ № 15676-4148 ПП від 17.07.2009 р.*

Підписано до друку 07.04.2010 р. Формат 60 x 90 1/16.

Папір офсетний. Друк на різнографі.

Ум. друк. арк. 3,72. Обл.-вид. 1,96.

Наклад 350 прим. Зам. № 393.

Редакційно-видавничий відділ ЧНПУ імені Т.Г. Шевченка.

14013, вул. Гетьмана Полуботка, 53, к. 208.

Тел. 65-17-99.

Chdputipograf208@gmail.com